

Μετασχηματισμός για το ανοιχτό κόμμα και την προοδευτική διακυβέρνηση

Υπάρχουν πέντε μεγάλες προκλήσεις σε εξέλιξη, που οδηγούν τον κόσμο, σε μία νέα εποχή. Το πολιτικό ζητούμενο είναι με ποιους κοινωνικούς και οικονομικούς όρους θα γίνει η «μετάβαση» και σε ποιο χρονικό ορίζοντα.

Η πρώτη πρόκληση, αφορά την σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον. Την βιωσιμότητα του πλανήτη. Αμφισβητεί ευθέως το υφιστάμενο παραγωγικό μοντέλο. Στην ουσία θέτει ζήτημα αναθεώρησης του τρόπου ζωής μας. Το είδος της ανάπτυξης, που θέλουμε, τον χαρακτήρα των επενδύσεων, το περιεχόμενο και την έκταση της κατανάλωσης και πολλά άλλα.

Η δεύτερη πρόκληση, περιστρέφεται γύρω από αυτό που ονομάζουμε 4^η Βιομηχανική Επανάσταση. Επιγραμματικά, η ρομποτική, η τεχνητή νοημοσύνη, η γενετική, η βιοτεχνολογία, η νανοτεχνολογία, η τρισδιάστατη εκτύπωση, τα δίκτυα 5^{ης} γενιάς κ.λπ. Όλα αυτά αλλάζουν ριζικά τον παραδοσιακό «χάρτη εργασίας» (ιδίως στις δουλειές μικρής ή μεσαίας εξειδίκευσης), τον «χάρτη παραγωγής» και επηρεάζουν τον τρόπο εξέλιξης της ανθρωπότητας δημιουργώντας τεράστια πολιτικά και ηθικά διλλήματα. Η προετοιμασία της χώρας επείγει.

Η τρίτη, είναι το προσφυγικό. Οι μεγάλες μετακινήσεις πληθυσμών, που δεν είναι προσωρινό φαινόμενο και ούτε εύκολα αναστρέψιμο, καθώς συνδέεται με τους τοπικούς και περιφερειακούς πολέμους, τη φτώχεια, την πείνα και την κλιματική αλλαγή. Δεν αντιμετωπίζεται με «τείχη» και «επιστροφές» που δοκιμάζουν βασικές αξίες του ανθρωπισμού. Χρειάζεται η άρση των αιτιών που την προκαλούν. Και γι' αυτό απαιτείται διεθνής συνευθύνη. Είναι αναγκαίες γενναίες αποφάσεις στην Ελλάδα, και ταυτόχρονα άμεσες Ευρωπαϊκές πρωτοβουλίες.

Η τέταρτη πρόκληση, αφορά την αποσταθεροποίηση που προκαλεί ο παγκοσμιοποιημένος νεοφιλελευθερισμός. Δηλαδή, το μοντέλο της ανεξέλεγκτης

κυριαρχίας των αγορών και του χρηματοπιστωτικού τομέα εις βάρος των αναγκών των κοινωνιών. Δεν μπορεί να συνεχιστεί. Το αίτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης είναι επιτακτικό.

Και η πέμπτη πρόκληση, είναι η συνεχής συρρίκνωση της Δημοκρατίας: Αφορά την μειωμένη συμμετοχή των πολιτών. Την «αρρυθμία» στη λειτουργία των θεσμών. Το αίτημα της προστασίας των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, η διάκριση των εξουσιών και ο δημοκρατικός έλεγχος των αποφάσεων κάθε μορφής εξουσίας είναι επιβεβλημένος.

Η κρίσιμη καμπή της «μετάβασης»

Οι προκλήσεις αυτές αλλάζουν τα δεδομένα, δίνουν νέα περιεχόμενα και διαμορφώνουν νέα μέτωπα, στις κοινωνικές αντιπαραθέσεις. Αναδιατάσσουν τον πολιτικό χάρτη, τόσο στο συντηρητικό, όσο και στον προοδευτικό χώρο. Στο συντηρητικό προς τα δεξιότερα και στον προοδευτικό προς αριστερότερα. Αμφισβητούν την «εγκατεστημένη κανονικότητα» και τα αδιέξοδα που έχει δημιουργήσει.

Οι διαδοχικές κρίσεις παράγουν περιθωριοποίηση, φτωχοποίηση και η «ρευστοποίηση» πλειοψηφικών τμημάτων της κοινωνίας (κυρίως αδύναμα και μεσαία στρώματα), με παράλληλη υπερσυγκέντρωση του πλούτου σε λίγους και διεύρυνση των ανισοτήτων σε όλα τα επίπεδα.

Όλα αυτά επηρεάζουν και τις «πολιτικές ταυτότητες» των κομμάτων. Δημιουργούν νέες προοδευτικές συνειδήσεις και κινήματα. Και τα «πολιτικά υποκείμενα» ωθούνται, είτε σε μετασχηματισμούς, είτε δημιουργούνται νέα, καθώς τίθενται επί τάπητος σημαντικά ζητήματα «συστημικών αναθεωρήσεων». Προφανώς είμαστε σε «φάση μετάβασης». Η «αίσια έκβαση» δεν είναι δεδομένη. Παράλληλα δημιουργούνται φόβοι και ανασφάλειες, που εκμεταλλεύονται οι συντηρητικές δυνάμεις.

Το χρέος της ανατροπής

Αυτή είναι η μεγάλη εικόνα. Αφορά τον κόσμο, την Ευρώπη και την Ελλάδα. Οι προκλήσεις αυτές για να αντιμετωπιστούν – περνώντας μέσα και από αμυντικές πολιτικές και από μικρότερες αλλαγές – θέλουν ριζικές, μεγάλες και συστημικές – τομές – ανατροπές, υπέρ της μεγάλης πλειοψηφίας των πολιτών. Αυτό είναι το χρέος της Αριστεράς και των ευρύτερων προοδευτικών δυνάμεων.

Χρειάζονται εμπνευσμένες και τολμηρές πολιτικές λύσεις. Λύσεις που θα πατήσουν επάνω στην κυβερνητική εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, που απέδειξε, παρά τους δυσμενείς διεθνείς συσχετισμούς, ότι η Αριστερά δεν είναι προορισμένη μόνο να αντιπολιτεύεται, αλλά και να κυβερνά παρά τις δυσκολίες και τα προβλήματα. Κυβερνητική εμπειρία που θα την υπερβεί, γιατί κάθε εποχή θέτει καινούργια προβλήματα που απαιτούν καινούργιες λύσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ: ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΧΘΡΟΠΑΘΕΙΑΣ

Τα διακυβεύματα που περιγράψαμε, για να έχουν θετική έκβαση για την μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία, απαιτούν ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές συμπλεύσεις. Η προγραμματική συνεργασία των προοδευτικών δυνάμεων, με τον αυτονόητο σεβασμό στην αυτονομία κάθε εταίρου, απέναντι στις συντηρητικές και νεοφιλελεύθερες δυνάμεις, είναι και αναγκαία και εφικτή.

Η κατεύθυνση αυτή δεν κατατείνει σε ένα παρωχημένο αντι-δεξιό μέτωπο, αλλά ανταποκρίνεται στις ανάγκες που δημιουργεί ο νέος πολιτικός-διπολισμός. Και ο διπολισμός αυτός δεν είναι ούτε πλαστός ούτε επινοημένος. Στηρίζεται στις αντιπολιτευτικές συμπτώσεις των προοδευτικών δυνάμεων, που θα πληθαίνουν όσο αποκαλύπτεται η ουσία των κυβερνητικών πολιτικών.

Στον προοδευτικό πόλο – κι αυτό αφορά και την Ελλάδα και την Ευρώπη – συναντώνται δυνητικά πολίτες από όλες τις τάσεις και τις αποχρώσεις της ευρωπαϊκής Αριστεράς, της σοσιαλδημοκρατίας, της οικολογίας και των δικαιωμάτων. Προφανώς έχουν διαφορετικές προσεγγίσεις, και ακόμη ο πολιτικός ανταγωνισμός μεταξύ τους είναι απολύτως θεμιτός. Η γόνιμη αντιπαλότητα είναι κομμάτι του πολιτικού παιχνιδιού, η εχθροπάθεια όχι.

ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία και ΚΙΝΑΛ: η ανάγκη μιας νέας σελίδας

Σε αυτό το πλαίσιο, ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία και ΚΙΝΑΛ οφείλουν να γυρίσουν σελίδα. Και, αφού αποκαταστήσουν φυσιολογικές πολιτικές σχέσεις και συντονίσουν την αντιπολιτευτική τους δράση, να διερευνήσουν το πεδίο των προγραμματικών συγκλίσεων, όπως έγινε στην Ισπανία και την Πορτογαλία. Προφανώς, θέση σε μια μεγάλη προοδευτική συμπαράταξη έχουν και άλλες αριστερές δυνάμεις, απαλλαγμένες από τα «αντί ΣΥΡΙΖΑ» σύνδρομα και διατεθειμένες να αναζητήσουν κοινούς προγραμματικούς τόπους.

Πανδημία: Η αποενοχοποίηση του δημόσιου τομέα

Η πανδημία διαμόρφωσε και συνεχίζει να διαμορφώνει ένα νέο τοπίο. Όλοι κινούμαστε σε αχαρτογράφητα νερά. Πέραν της οικονομίας όπου οι επιπτώσεις θα είναι σε κάθε περίπτωση τεράστιες, η νέα κατάσταση επηρεάζει ήδη την ιδεολογία, τις αξίες και τις συνήθειες των ανθρώπων. Το κοινό καλό, το δημόσιο συμφέρον, η αλληλεγγύη, η συλλογικότητα, η διεθνής συνεργασία επανήλθαν στο προσκήνιο ως οι χειρολαβές από τις οποίες κρατήθηκαν κοινωνίες και κυβερνήσεις. Ακόμα και κυβερνήσεις που πριν την πανδημία διαφήμιζαν την υπεροχή του ιδιωτικού, του ατομισμού και των νεοφιλελεύθερων δογμάτων υποχρεώθηκαν προσωρινά να αποδεχθούν την αναγκαιότητα του δημόσιου χαρακτήρα κρίσιμων για την ζωή των ανθρώπων υπηρεσιών.

Η ίδια η ΕΕ κάτω από τον κίνδυνο αποδιάρθρωσης της και την πίεση προοδευτικών κυβερνήσεων του Νότου υποχρεώθηκε σε πρώτη φάση να εγκαταλείψει ταμπού και θέσφατα όπως το Σύμφωνο Σταθερότητας και την άρνηση αμοιβαιοποίησης του χρέους. Η Αριστερά και η ευρύτερη προοδευτική παράταξη βρίσκονται αυτή την στιγμή ιδεολογικά και προγραμματικά σε θέση υπεροχής. Με την προϋπόθεση ότι θα αξιοποιήσουν εμπειρίες και νέες δυνατότητες για την συγκρότηση ενός νέου σύγχρονου, ευέλικτου δημόσιου τομέα απαλλαγμένου από παθογένειες του παρελθόντος.

Η πρόκληση μιας νέας ευρωπαϊκής πολιτικής

Η πανδημία του κορωνοϊού, δημιουργεί πρώτα και κύρια συναγερμό για την προστασία της υγείας των πολιτών, αλλά λειτουργεί και ως ένας επικίνδυνος μεγεθυντής και επιταχυντής μιας «δομικής» οικονομικής ανισορροπίας, η οποία προϋπήρχε. Δημιουργεί, επίσης, ευρύτερες γεωπολιτικές ανακατατάξεις και επηρεάζει την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Οι οικονομίες των κρατών της ΕΕ, θα χρειαστούν για να αντιμετωπίσουν την κρίση τεράστιους πόρους. Η ύφεση θα είναι μεγάλη και η ισχυρή αύξηση των δημόσιων χρεών αναπόφευκτη.

Γι' αυτό και απαιτούνται τολμηρές επιλογές.

Χρειάζεται κοινή Ευρωπαϊκή πολιτική αλληλεγγύης, καθώς τα κράτη-μέλη δεν έχουν τις ίδιες δημοσιονομικές ικανότητες. Υπάρχουν πιο ευάλωτες χώρες και λιγότερο ευάλωτες. Χρειάζονται συμμετρικές απαντήσεις. Για να το πούμε καθαρά – και ανεξαρτήτως τεχνικών λύσεων - χρειάζεται κοινή ευρωπαϊκή πολιτική με αμοιβαιοποίηση των κινδύνων και μεταφορές πόρων στις πιο ευάλωτες χώρες, με αναπτυξιακά εργαλεία.

Εάν όμως η Ευρώπη δεν προχωρήσει σε τολμηρές επιλογές, τότε θα ευνοηθούν εκδοχές εθνικής περιχαράκωσης, προστατευτισμού και σε τελική ανάλυση, υπονόμησης του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, που θα της κοστίσει πολύ περισσότερο.

Σε κάθε περίπτωση η αλλαγή του κοινωνικού και οικονομικού υποδείγματος της ΕΕ, που έτσι κι αλλιώς και πριν τον κορωνοϊό βρισκόταν σε αδιέξοδο, είναι αναγκαία συνθήκη για την εξέλιξή της.

Προσκολλημένοι στο μοντέλο της χρεωκοπίας

Η ΝΔ ως κυβέρνηση, ακόμα και σε συνθήκες κορωνοϊού προωθεί ένα οικονομικό και κοινωνικό μοντέλο παρωχημένου νεοφιλελευθερισμού, που βρίσκεται ήδη σε διεθνή κρίση και αμφισβήτηση. Στο επίκεντρο της πολιτικής, που ήδη έχει αρχίζει να εφαρμόζει, είναι η απορρύθμιση του κοινωνικού κράτους, των εργασιακών δικαιωμάτων, των ρυθμίσεων στις αγορές και η ιδιωτικοποίηση δομών δημοσίου συμφέροντος.

Πρόκειται για ένα σύνολο πολιτικών που διευρύνει και οξύνει τις ανισότητες σε όλα τα επίπεδα και είναι η βασική διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στις δυνάμεις της Προόδου και της Συντήρησης. Συνιστούν επιστροφή στο μοντέλο που γέννησε τη χρεοκοπία της χώρας. Ταυτόχρονα, η ΝΔ υιοθετεί τη στρατηγική μιας νέας αυταρχικής δεξιάς, στον τρόπο άσκησης της κυβερνητικής εξουσίας. Ενώ είναι εμφανείς, οι πρακτικές διαπλοκής και πελατειακού κράτους που ακολουθεί, καθώς και ο κίνδυνος διαιώνισης μέτρων περιορισμού των ατομικών δικαιωμάτων και προστασίας προσωπικών δεδομένων.

Η σοβαρή, υπεύθυνη, τεκμηριωμένη, προγραμματική, κοινωνική και αγωνιστική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, αποτελεί κρίσιμο στοιχείο για την επιτυχή συγκρότηση, διεύρυνση, μετασχηματισμό, και εκλογική επιτυχία του ΣΥΡΙΖΑ- Προοδευτική Συμμαχία.

Η κριτική που άσκησε και οι προτάσεις που κατέθεσε ο ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία στην πρώτη φάση της πανδημίας για την δημόσια υγεία και την κοινωνική και οικονομική ενίσχυση της χώρας, (Μένουμε Όρθιοι) έγιναν σωστά με θετικό πρόσημο και όχι με μικροκομματική συμπεριφορά.

Σε συνθήκες φόβου, δημιουργούνται αυτόματα συσπειρώσεις γύρω από την εκάστοτε κυβέρνηση. Σε αυτό έπαιξε ρόλο και η έγκαιρη διαχείριση της πανδημίας και η ασύλληπτης έκτασης επικοινωνιακή προπαγάνδα της κυβέρνησης. Ο ΣΥΡΙΖΑ-Προοδευτική Συμμαχία ορθά επένδυσε στην οικοδόμηση εμπιστοσύνης και αξιοπιστίας στο πλαίσιο μιας μεγάλης υγειονομικής κρίσης.

Ήδη έχουν αρχίσει - μετά το πρώτο σοκ- να φαίνονται, αφενός οι τεράστιες και ανεξέλεγκτες οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες της κρίσης και αφετέρου τα ελλιπή , ανεπαρκή και μεροληπτικά μέτρα της κυβέρνησης, εις βάρος της εργασίας των λαϊκών και μεσαίων στρωμάτων της κοινωνίας. Και, φυσικά, τα κενά στο σύστημα υγείας, που καλύφθηκαν προσωρινά, χάρη στον ηρωισμό γιατρών και νοσηλευτικού προσωπικού.

Ελληνοτουρκικά: Με οδηγό τις Πρέσπες

Το πνεύμα τις συμφωνίας των Πρεσπών μπορεί να διαπεράσει και αναπροσανατολίσει όλη την εξωτερική πολιτική της χώρας. Να αποτελέσει – τηρουμένων των αναλογιών - οδηγό για το κρίσιμο θέμα των σχέσεων με την Τουρκία.

Προφανώς, οφείλουμε να μεριμνούμε για την αμυντική ικανότητα της χώρας. Η ισχυρή άμυνα όμως συνυπάρχει με την ισχυρή διπλωματία και βούληση για διάλογο. Είναι προς το συμφέρον της Ελλάδας να ακολουθεί πολιτική ήπιας ισχύος και να επιζητά λύσεις θετικού αθροίσματος στα προβλήματα με την γείτονα χώρα.

Το διεθνές δίκαιο μας δικαιώνει στα πολλά, στα περισσότερα, όχι όμως σε όλα. Θεωρώντας εξαρχής απαράδεκτη κάθε απειλή χρήσης βίας από μέρους της Τουρκίας, για την επίλυση των διαφορών η Ελλάδα μπορεί να προχωρήσει στον διάλογο από εκεί που σταμάτησε το 2003. Και μέσω των διερευνητικών συνομιλιών να εξεταστεί η δυνατότητα σύναψης συνυποσχετικού για να προσφύγει στο δικαστήριο της Χάγης.

Η συμφωνία μεταξύ Ελλάδας και Ιταλίας και οι αντίστοιχες προσπάθειες με την Αίγυπτο είναι σε ορθή κατεύθυνση και πολύ σωστά ο ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία τις στήριξε, αποφεύγοντας την μικροκομματική αντιπολίτευση που είχε υποστεί ο ίδιος στο παρελθόν. Αποτελούν οδηγό για αντίστοιχη προσπάθεια με την Τουρκία.

Η διαρκής επικαιρότητα του Κυπριακού

Επειδή όμως ο πυρήνας των ελληνοτουρκικών διαφορών δεν είναι το Αιγαίο (εκεί κατά καιρούς ξεσπάει το πρόβλημα) αλλά το Κυπριακό καιρός είναι να επανεκκινήσει ο διάλογος ανάμεσα στις δύο κοινότητες. Σε κάθε περίπτωση - και ιδιαίτερα αν επανεκλεγεί

ο Μουσταφά Ακκιντζι, ο καλύτερος συνομιλητής που θα μπορούσε να έχει η ελληνοκυπριακή πλευρά.

Το Κυπριακό πολλές φορές πλησίασε μια ανάσα από την επίλυση, αλλά πάντοτε επέστρεφε στη δίνη του αδιεξόδου, πολλές φορές και με ευθύνη της ελληνοκυπριακής πλευράς. Από το σχέδιο Ανάν μέχρι το ναυάγιο του Κραν Μοντανά, ο δρόμος του Κυπριακού είναι σπαρμένος με μαξιμαλισμούς και απογοητεύσεις, που έθρεψαν τα διχοτομικά σχέδια της Άγκυρας και ενίσχυσαν τις απόψεις των θιασωτών της Συνομοσπονδίας.

Λευκωσία και Αθήνα είναι ανάγκη να επανέλθουν αποφασιστικά στον μόνο ρεαλιστικό δρόμο που οδηγεί στην ανατροπή των τετελεσμένων της τουρκικής εισβολής και κατοχής: την επίλυση του Κυπριακού στην βάση της διζωνικής δικοινοτικής Ομοσπονδίας.

Προσφυγικό: Ο μύθος της στεγανοποίησης

Το Προσφυγικό επηρεάζει και τέμνει συνειδήσεις. Εδώ συναντώνται ο ρατσισμός, η ξενοφοβία, ο εθνικισμός, η φοβικότητα. Η Ελλάδα, στο σταυροδρόμι Ευρώπης, Ασίας, Αφρικής θα επηρεάζεται πάντα από τα προσφυγικά και μεταναστευτικά κύματα.

Το Προσφυγικό «δεν λύνεται». Μπορούμε όμως να το διαχειριστούμε. Με αποτελεσματικότητα, ανθρωπισμό και σεβασμό του Διεθνούς Δικαίου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Είναι απόλυτο ψεύδος ότι μπορούν να στεγανοποιηθούν εντελώς τα σύνορα. Η μετανάστευση είναι σαν το νερό. Θα βρει κάπου μια σχισμή, μια ρωγμή και θα περάσει.

Τα σύνορα πρέπει να ελέγχονται. Ταυτοχρόνως, όμως, κάθε χώρα υποχρεούται από τις Διεθνείς Συμβάσεις, να έχει ανοιχτό ένα τουλάχιστον ασφαλές πέρασμα για πρόσφυγες/μετανάστες για υποβολή αιτήματος ασύλου.

Η κυβέρνηση τώρα πέφτει θύμα του λαϊκισμού της. Είχε δημιουργήσει μια εικόνα ότι αν εκλεγεί, με το πάτημα ενός κουμπιού θα λυνόταν το πρόβλημα. Ή ότι οι πρόσφυγες έρχονταν εξαιτίας της προηγούμενης κυβέρνησης. Έταξε ταυτοχρόνως αποσυμφόρηση

στα νησιά και στεγανοποίηση στην ενδοχώρα. Τώρα αντιμετωπίζει αντιδράσεις στην κατανομή προσφύγων/μεταναστών σε όλη την χώρα, που είναι απολύτως αναγκαία για την αποσυμφόρηση.

Ο ΜΕΤΑΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ – ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ: ΓΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Για να γίνουν οι θέσεις αυτές πλειοψηφικές στην κοινωνία, χρειάζεται να διαμορφωθούν και οι κατάλληλες προϋποθέσεις στο πολιτικό υποκείμενο που θα τις προωθήσει. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο είναι αναγκαίος ο μετασχηματισμός του ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ανάγκη που πρώτος διατύπωσε με σαφήνεια ο ίδιος ο Αλέξης Τσίπρας, το βράδυ των εθνικών εκλογών όταν και δήλωσε ότι το 31,53%, που έλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ήταν εντολή μετασχηματισμού σε ένα σύγχρονο και μαζικό κόμμα της αριστερής προοδευτικής παράταξης.

Στις εκλογές ο ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία αναδείχθηκε σε «εν δυνάμει εναλλακτικό κόμμα εξουσίας», στο πλαίσιο ενός «ισχυρού διπολισμού». Παράλληλα, αναδείχθηκε σε κυρίαρχη πολιτική δύναμη του ευρύτερου αριστερού, προοδευτικού και δημοκρατικού χώρου.

Αυτό που προέχει τώρα είναι να δώσουμε στρατηγική προοπτική στη «ψήφο» αυτή, διευρυμένο πολιτικό βάθος και κοινωνική- κομματική αντιστοίχιση, με εμπέδωση στην αυτοδιοίκηση, στους χώρους εργασίας και τα συνδικάτα, στη νεολαία, στον πολιτισμό και σε όλα τα σύγχρονα προοδευτικά κινήματα.

Μία νέα πλειοψηφία – μία νέα συμμαχία

- Ο μετασχηματισμός είναι το αίτημα των πολιτών και, ταυτόχρονα, το εργαλείο για να έρθει κοντύτερα ο κομματικός στον κοινωνικό ΣΥΡΙΖΑ. Αμετάθετος στόχος του η δημιουργία μιας μεγάλης προοδευτικής κοινωνικής και πολιτικής πλειοψηφίας, που θα οδηγήσει στη διαμόρφωση μιας νέας πλειοψηφίας θα εδράζεται στην συμμαχία των λαϊκών τάξεων με τα μεσαία στρώματα.

- Η ταυτότητα μας, όπως λέει και η διακήρυξή μας, εμπεριέχει πολλές παραδόσεις της πολύχρωμης Αριστεράς και της προοδευτικής παράταξης, όπως αυτές εξελίχθηκαν στον χρόνο με βασικούς σταθμούς την Εθνική Αντίσταση, την ΕΔΑ, το κίνημα ειρήνης και τους Λαμπράκηδες, το 114, τον αντιδικτατορικό αγώνα με το Πολυτεχνείο, το μεταπολιτευτικό κύμα ριζοσπαστισμού, τη μεγάλη δημοκρατική έκρηξη του 81, την πολύτιμη εμπειρία από την πρώτη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ.
- Πολίτες από διαφορετικές αφετηρίες προσβλέπουν πια στον ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία. Όλοι τους θέλουν να αναγνωρίζουν τον εαυτό τους στην ταυτότητα και το πρόγραμμα του κόμματος μας. Στην πορεία αυτή κρίσιμο είναι να αξιοποιηθεί άφοβα η μεγάλη επιρροή και διείδυση του Αλέξη Τσίπρα σε ευρύτερα πολιτικά ακροατήρια και να παγιωθεί μια σχέση εμπιστοσύνης, που θα βοηθήσει και στην οργανωτική ανάπτυξη του κόμματός μας.

Ο πλούτος της πληθυντικής Αριστεράς

Ο ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία δεν θα είναι κόμμα ιδεολογικής ενότητας, προσκολλημένο σε μία μόνο αριστερή παράδοση. Η Αριστερά της εποχής μας θα συγκροτηθεί εν κινήσει πάνω στο έδαφος που δημιούργησαν οι προηγούμενες γενιές αριστερών και προοδευτικών πολιτών για να συνθέσει τις πολύτιμες παραδόσεις της πληθυντικής Αριστεράς - κομμουνιστικής, σοσιαλιστικής, ανανεωτικής, ριζοσπαστικής, φεμινιστικής και οικολογικής – με τα σύγχρονα ρεύματα και τα κινήματα διεύρυνσης και υπεράσπισης των δικαιωμάτων.

Εκείνο που διακρίνει την Αριστερά είναι οι αρχές και οι αξίες της. Η εντιμότητα και το ήθος. Η ανιδιοτέλεια και η αλληλεγγύη. Το ηθικό πλεονέκτημα της Αριστεράς προφανώς και ισχύει. Μόνο που αυτό δεν συνοδεύει αναγκαστικά όποιον δηλώνει αριστερός, ως σφραγίδα δωρεάς. Υποστηρίζεται και αναδεικνύεται κάθε στιγμή και σε κάθε πράξη.

Δεν πρέπει επίσης να μας διαφεύγει ότι η αισθητική των λόγων και των πράξεών μας είναι η εξωτερική έκφραση του ήθους που περικλείει η ιδεολογία μας.

Η δημοκρατική λειτουργία του ΣΥΡΙΖΑ Προοδευτική Συμμαχία σε όλα τα επίπεδα είναι αυτονόητη προϋπόθεση για την πολιτική και οργανωτική του ανάπτυξη. Τα κομματικά όργανα που θα προκύψουν από το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ- Προοδευτική Συμμαχία θα εγγυηθούν αυτή την λειτουργία. Αυτή η εγγύηση θα είναι τόσο πιο ισχυρή όσο στα εκλεγμένα όργανα θα αποτυπώνεται ο πλούτος διαφορετικών απόψεων και προσελεύσεων που συγκροτούν την πολιτική ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ - Προοδευτική Συμμαχία, χωρίς επετηρίδα και προνομιακές αφετηρίες.

Για να αλλάξουμε τους σημερινούς συσχετισμούς δυνάμεων στο πολιτικό σκηνικό της χώρας χρειάζεται να προχωρήσουμε με ταχύτερα και πιο γενναία βήματα στον ποιοτικό μετασχηματισμό, σ' ένα ανοιχτό κόμμα που θα αποτελέσει την ραχοκοκαλιά της προοδευτικής παράταξης.

Σπύρος Δανέλλης, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία

Θανάσης Θεοχαρόπουλος, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΔΗΜΑΡ

Αντώνης Λιάκος, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΓΕΦΥΡΑ

Νίκος Μουζέλης, μέλος Κεντρικής Επιτροπής Ανασυγκρότησης ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία

Νίκος Μπίστης, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΓΕΦΥΡΑ

Παναγιώτης Παναγιώτου, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΓΕΦΥΡΑ

Δημήτρης Χαλαζωνίτης, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΔΗΜΑΡ

Δημήτρης Χατζησωκράτης, μέλος Πολιτικού Συμβουλίου ΣΥΡΙΖΑ – Προοδευτική Συμμαχία, ΔΗΜΑΡ